

MARTILAR AZALDI

Ahmet YILMAZ

Gül kokulu çocuklara...

Akşamdı. Bugünün de göğü soldu.

Hayat bir çürük diş gibi çekildi canımdan.

Tasımı tarağımı topladım, sakın bir denize yürüdüm, ölmeye yatacaktım. Yüzüm kararmış, insanlığa dair inancım dirhem dirhem harcanmıştı.

Ayağımı suya soktum. Serindi. Üşümeme aldırmadan ilerledim. Varlığımdan soyunmaktı gayem; hırslardan, nefsin arzularından, yangın yerine dönmüş dünyadan ganimet ummaktan: kuşlarca, balıklarca hafif, kendinden geçerek hafiflemek... En güzeliyse gözü bağlı vicdanın acısını çekmemek...

Gittim, su boyumu aşana kadar, martılardan utanarak. Açlıktan nefesi kokmuş karabataktım sanki. Tika basa kul hakkıyla doluydu karnım.

Dumanını atarak uzaktan bir gemi geçti, kollarını sahile açmış koşan köpüklü dalgalar bıraktı ardında.

Yosunların hışirtısı... Cılızlaşan sesler gün batımına doğru... Gözlerinin nuru azalmış, tortop olmuş, gitme hazırlığında güneş... Karaya vurmuş topal bir denizati, suyu balundıran kayabalığı; yol yorgunu, emekli... Kumları ele geçirme derdiyle sarhoş birkaç yengeç.

Yanan denize batıp çıkan yosuna takıldı gözlerim; kirli, paçavraya dönmüş, yeşili kararmış. Geldi, çıplak bileğime kocaman bir yara gibi yapıştı. Hikâyesini dinledim; gözyaşım denizden taşıtı; yosunun cılız mumu da titreterek, iç çekerek söndü.

Beni buralara savuran, alt tarafı ömrü tükenmiş bir yosunla duygudaş kılan rüzgârdan mı bahsedeyim, duyarsızlığın can yakıcı sessizliğinden mi,

sessizliğin sonsuzca çoğalıp hayallerimden ta rüyalarımaya kadar ruhumu işgal etmesinden mi, bilmiyorum.

Akşamdı.

Emziğı ağızında bir bebek sahile vurmuştu.

Her şey buzul çağına durmuştu.

Martılar azaldı,

Herkes kendi aynasına,

İçimizi göstermeyen,

Kendi hülyasına.

Akşamsefalarına değmeyen bir uyuma vakti şimdi.